

L'ecologisme polític escriu a Puigdemont

written by Xavier Garcia Pujades | 18 de setembre de 2023

La bústia de la Casa de la República, a Waterloo devia regolfar i sobreeixir de cartes, després de saber-se el resultat de les eleccions generals del passat 23 de juliol i, més encara, coneixent que els set diputats de Junts serien decisius per a fer possible la investidura de Pedro Sánchez com a president del govern espanyol.

Cartes de totes mides i continguts, com les que deu rebre el president de l'interior, Pere Aragonès. Per exemple: més escoles, més mestres, millors sous; millor sanitat, més CAPs, menys precarietat; més assistència social, fora la corrupció, més unitat i major unió; fora les guerres, volem viure en pau, per una justícia justa; i a Puigdemont, us esperem a Catalunya, com els nostres avis, i els nostres pares, de petits, van esperar i veure el retorn de Macià, el 1930, també exiliat a França i Bèlgica.

Entre els missatges, la "Carta ecologista al president Puigdemont", que va enviar el periodista, escriptor i promotor de l'Ecologia Política a Catalunya, Santiago Vilanova (Olot, 1947), històric del periodisme d'investigació i de denúncia, autor de gran quantitat de llibres (un dels quals *Salvem els nostres volcans* –Curbet edicions, Girona, 2017-, prologat pel mateix Carles Puigdemont) i personalitat que, sempre cap a l'esquerra, amb la bandera ecologista com a penó, sap el que es cou en la política i l'economia catalana, des que, el 1983 –ara fa 40 anys–, va ser un dels fundadors d'Els Verds-Alternativa Verda (en terres gironines, a La Bisbal d'Empordà), el primer intent, des d'una perspectiva catalana, de fer possible un autèntic Partit Verd confederat amb la resta de l'Estat.

Això no va ser possible. Algú haurà d'explicar el perquè, com ha reclamat ell mateix. Tampoc van ser possibles les experiències –o millor dir, experiments– de Nacionalistes d'Esquerra, de Solidaritat o de Reagrupament, i algú, o alguns dels que van maniobrar per trencar-los, també hauria de donar explicacions, un cop sabudes, però silenciades, les que va donar David Raventós, marginat pels dirigents de llavors i d'ara.

D'igual manera, en Vilanova, com a diputat independent a les llistes de Junts al final de l'anterior legislatura, va saber de prop quin cas feia aquest grup, més enllà de la retòrica habitual, a les seves demandes sobre el "repte climàtic" i la "transició energètica", dos dels punts fonamentals de la seva Carta.

Quin cas feia Junts? Zero o gairebé, per cobrir l'expedient, perquè tot el projecte polític del catalanisme dominant, del pujolisme antifranquista a l'independentisme de base convergent, s'ha fonamentat en un "progrés econòmic" que no ha tingut en compte les conseqüències econòmiques i territorials de la desestructuració ecològica, la qual ha generat enormes beneficis als grups de poder (també als socialistes) que van començar a formar-se amb l'inici de la democràcia, convertida en purament "formal" per una nova classe social que s'aprofità de les llibertats tan àrduament aconseguides.

Els polítics opositors, abans i durant la Transició (1975-1980) –Pujol, Felipe, Carrillo, etc, que cantaven el *Diguem No* amb Raimon–, van acabar *Dient Sí* al que proposava el neoliberalisme rampant dels EUA (Carter, després Reagan, etc), i així van anar acceptant tot el que sortia d'aquestes factories: Bases, OTAN, grans concentracions urbanes i industrials, centrals nuclears, ruïna de l'agricultura familiar, tota en mans de monopolis, barra lliure a la gran banca, partits, sindicats i mitjans dependents de la banca, saqueig de recursos naturals, etc.

Els van ser els causants que l'ecologisme polític es fragmentés, perquè no volien ningú que discutís el model social que s'imposava, i el catalanisme convergent derivà en independentisme, sense posar en qüestió aquest model que havien ajudat a crear. Per això, Vilanova pot dir: "Obsessionats amb l'amnistia i el referèndum, Junts ha oblidat que es consolida un model energètic i productiu depenent de l'oligarquia elèctrica i de l'Estat del que ens volem separar".

També creu excessiva la insistència amb la lluita antirepressiva, "mentre la crisi climàtica ens empobreix". I el primer -afegeix- "és reconstruir i fer habitable la casa (el conjunt del territori) que amenaça ruïna", reprenent el que deia Joan Oliver al pròleg del llibre de Vilanova *L'Econacionalisme* (Ed. Blume, 1981): "Quan un vaixell es troba en perill de naufragi, la tripulació no perd el temps en feines de simple adornament, no s'entreté en repintar la part visible de l'embarcació".

Però amb les crisis que estem passant, el cos social majoritari (comptant-hi els molts abstencionistes) no està per "ruptures", tot i començar a comprendre que la major ruptura del nostre temps és l'ecològica i la climàtica, ben unides i fruit d'un mal model de creixement de com a mínim dos-cents anys, agreujat el segle XX i, en gran manera, actualment.

De moment, com dirien els marxistes, estan debatent la futura superestructura del poder, però la Carta vol canviar la infraestructura material.